

בקיבוץ כפר מנחם

ניסן תשע"ה אפריל 2015

(פנימי)

גיליון מס. 65

"ואת מועד החרות נוסיף לקדש בבית הזה,
אנו ובנינו ובני בנינו, עד עולם."

אלא הסייון, ככה סתם, התפרץ לו אביה לפני זמנו האמצע החורף. כיוון שהסיע לאחר ששם לא נורמאלי של שמים בצפון הארץ ובמרכזה - ולם מסוס שנמשך כמה וכמה שבועות "טובים" - מיז החלו דברים מסתובבים בעולם. אנשיהם של כמה ענפים חקלאיים, משפאו כי אצמתם מתייבשת והולכת, העלו סברה שמא אפשר כבר לשיי "השם חלל הלך לו" ומיז הלכו והעמיזו מאטרות פה וסם, וסילוני מיט החלו ניתנים ומצטבטים מקפניה של שם. אפילו שאזר לא יצא עדיין ופאש ירח ניסן טרם נכנס ללוח.

ואז כמובן - בעולם מוביל זה - בא הבלתי צפוי: העננים שאלו מפאת היט החלו הופכים לעבים, מתברקים בהרקים ומתרעמים ברעמים, להוציא כל ספק מליבו של משהו, אם צריק להאמין בהם, או בדברים של תחזית שלעמים יש בהם יותר חזון מאשר אמם. ואותו רציו עצמו החל מודיע, כי מי הכנת שואים מחזש וכי שיטפונות פוקדים במקום זה או אחר, וכי כל מקום נמוך פאוי לו שיטבה שכן אלול לפקדו אינה שיטפון קטן...

וכה סיפורו של השבוע בו נכנס ניסן לעולם ואנו לא ספרנוהו, אלא למען חזיר על דברים של מי שמעט ניסיון לו, יודע אותם, ואל כפר אמרום פקנים וחכמים - הלא הוא שאלל חזיר בעולם ודברים מוזרים ובלתי צפויים מתארטים בו וכי הדבר היחידי היציב בו הוא חוסר יציבותו.

ולם זאת - שאין להתייאש וכי האביה שאל לו חופשה קצרה בא חזיר, והוא יפה וחביב, צבעוני ונעים, פיתחי ופורח כדרכו של אביה מאז ומעולם.

יעקב ציקיף ז"ל
יוק שיש 11.4.1969

מדיוני המזכירות

נוהל המשך קליטת בנים – קיימנו דיון ראשוני לגבי אופן התייחסותנו להחלטות הקיבוץ בסוגיות : בן ראשון-שני-שלישי, דירות יורשים, וכן, לבחון את "מסלול הביניים" [200 אש"ח למינהל וקבלת היתרי בנייה].
סוכם : א. המשך תהליך הקליטה בהתאם להחלטות הקיבוץ.
ב. לבחון את "מסלול הביניים", ולפעול בהתאם.
ג. לבחור צוות קליטה, לקבוצה השנייה.

"חופש מיוחד" לחברים נקלטים – [לפידות, סלע, שקד, לונהיים] – נענינו לבקשת המשפחות הנ"ל, לחופש מיוחד, עד למועד כניסתם לדירתם בקיבוץ. המהלך המתאפשר עפ"י הסכמי הקליטה.

"מגרשים מבוניים" – למשפחות נקלטות – עדיין לא אותרו מגרשים מתאימים לשתי משפחות, ובהתאם להתחייבותנו נעשה כל מאמץ למציאת פתרונות הולמים.

ספיחי תקציב קהילה 2015 - התקיים דיון בנושאים הבאים :

- יישום תוכנת הרכב "זמן-מרחק" - סוכם להכין מצגת שתועלה בפני החברים, אשר תציג את עיקרי התכנית, שמטרתה ניצול יעיל וחסכוני ברכבי הקיבוץ, מהלך שיאפשר שימוש יעיל יותר ברכב ויקטין את העלויות המחויבות בתקציב הקהילה.
- קלנועיות – אחזקת הקלנועיות אינה באחריות ועדת בריאות ועל חשבון הקהילה. התשלום החודשי אינו חובה! יש אפשרות לשלם 50 ₪ במקום 70 ₪. תשלום זה יכול תיקון פנצ'רים, החלפת צמיגים, חוטי חשמל ולקיחת הקלנועית לתיקון והחזרתה במקרה הצורך. וכן בדיקה תקופתית של הקלנועית. התשלום לא יכול תיקוני מנוע והחלפת סטרטר, שהם על חשבון החבר.
- סיעוד ורווחה לציבור המבוגר – נבחנו השירותים הניתנים לציבור זה בבית הסיעודי, תוך הבטחת טיפול נאות והולם וכבוד החברים המאושפזים.

צוות מכבסה – לאור השינויים המתוכננים בתשתיות הקיבוץ [מים, קיטור, חשמל, תקשורת, וכו'] יוקם צוות לבדיקה חלופות להמשך מתן שרותי כביסה לחברים.

הנחות לבנים/נקלטים בקיבוץ – [חדר אוכל, כלבו, מכבסה, בריכת שחיה] – המזכירות מציעה להעניק את ההנחות הנ"ל לבנים/נקלטים, הנמצאים בתהליך קבלה לחברות בקיבוץ ולצעירים עד גיל 28.

העברות כסף פנימיות – בתקציב האישי - לאור דרישת חברים להשאיר את ההסדר במתכונתו הקיימת, סוכם לבחון את המשמעות לכך בהנהלת חשבונות, אם אין בכך הגדלת עלויות תפעול המערכת, יישאר המצב הקיים.

בית הקברות – בית הקברות הוא אתר המיועד גם לחברי האגודה. יש לבחון את המשמעויות הנגזרות מכך. סוכם: לקיים דיון בנושא.

תקנון בית הדר – [בהשתתפות ענבל] – הוצג התקנון שהוכן ע"י צוות חברים ואשר מטרתו היא להבהיר את נוהלי השהות בבית הדר והעלויות הנגזרות מכך. התקנון יובא לדיון ואישור שיחת הקיבוץ.

תחזית הדיור בקיבוץ – [בהשתתפות שלמה ברוידא] - הוצגה תמונת הדיור לצעירים, חיילים ומשפחות נקלטות, מתוך מאגר דירות קהילה וזאת מתוך מגמה, להכשיר דירות מתאימות לכל האוכלוסיות "הנוקדות" לדיור. הצורך בדירות קטנות פחת ועלה הצורך בדירות גדולות יותר. המגמה להקטין את מספר דירות הקהילה, להן אנו לא זקוקים [המחזור השנתי הוא 2-4 בנים בשנה]. הוצע ליעד דירות אחדות לשיוך לחברים חדשים, לאחד דירות חדר ולהפכן לדיור למשפחות. כך גם תקטן העלות הכספית המיותרת המוטלת על הקהילה [5%] תשלום חודשי משכר הדירה למינהל עבור כל דירה שאינה משויכת (אשקוביות, עולים, שיכונים).

סוכם: להכין הצעה המתייחסת לכל הסוגיות הנ"ל ובהתאם לתמונת המצב, להיערך לשיפוץ דירות למשפחות צעירות ולשיוך.

רשם: שלומי שקד

ממערכת הבריאות

החזרת תרופות למרפאה

עד היום היה מקובל שחברים החזירו תרופות שהצטברו בבית, למרפאה וקיבלו על כך זיכוי כספי.

לצערנו, לא נוכל להמשיך בנהג זה, גם בגלל החמרת הפיקוח של הקופה וגם בגלל שהשימוש בתרופות אלה מועט ביותר והן מצטברות במרפאה כאבן שאין לה הופכין. לכן, החל מתחילת מאי לא נקבל תרופות שהצטברו, ובודאי לא יהיה החזר כספי. החברים מוזמנים לבוא למרפאה עם קבלת המתכונים ולהתייעץ עם דנית על כמות התרופות הנדרשת לשלושה החדשים הבאים. כך לא יהיה צורך לצבור תרופות מיותרות.

הסעות יומיות לרמז וקפלן (יובל)

שרות ההסעות היומי הוא שרות שהקיבוץ נותן לחברים מדי יום, על מנת להקל את ההגעה לרמז וקפלן. במשך הזמן, נוכחנו, שמספר החברים שמשתמשים בשרות לצרכי בריאות קטן (לא כאלה שמנצלים אותו לצרכים אחרים). ו. בריאות החליטה לנסות לצמצם שרות זה ביום אחד, ולהוריד את יום רביעי מהשרות, **כניסיון לשלשה חדשים**. החברים יידרשו לנסות לא לקבוע תורים ליום זה. אם יהיה מצב שאין אפשרות אחרת, ניתן יהיה להיעזר במרפאה לסיוע בסידור הסעה, כמו שמקובל לגבי חברים שחייבים לנסוע שלא בשעות הבוקר.

שנהיה בריאים צוות המרפאה, ו. בריאות ואמנון

מערכת הבחירות נסתיימה. הייתה זו מערכת קשה, בוטה, יצרית וסוערת. רק מעטים העריכו את תוצאות האמת שלה – הסחף הניכר של מצביעי הלכוד, בעקבות אזעקת נתניהו. ישראל יוצאת ממערכת הבריאות מפולגת, שסועה, מקוטבת, שבטית ומסוכסכת.

4 חברים התייחסו למערכת הבחירות ותוצאותיה.
אני מביאה את דברי החברים :

תלמה הראל:

מערכת הבחירות הייתה זוועתית בעיני. היא הייתה מכוערת. חוץ ממרץ והמפלגה הערבית המשותפת שאמרו מה הן מציעות, כולם השמיצו אחד את השני ורק דאגו למה יהיה כשיבחרו, איזה תפקיד יקבלו... הרגיז אותי מאוד שהוציאו על הבחירות סכום עתק, במקום להשקיע את הסכום בכלכלה, חברה, בריאות ודור. תוצאות הבחירות משקפות את רצונו של העם. חבל, שיש לנו עם כזה... הייתי מצפה שלפחות האוכלוסייה שנפגעה במשך השנים, כלכלית וחברתית תשנה את הצבעתה. מספר שהשבטיות אכן קימת. לא אהבתי את מערכת הבחירות ואת תוצאותיהן ב- 18.3 הייתי ממש בדיכאון. הצבעתי מרץ, כדי לקדם שיתופי פעולה עם הערבים ואוכלוסיות מגוונות בארץ, שחשוב שנגיע אליהן. אני שלמה לחלוטין עם הצבעתי. מה שהכי חשוב בעיני, שלא יפסיקו את הפעילות בשטח ושימשיכו הלאה, שאפשר יהיה להגיע לנוער ולצעירים בפעילות חברתית לא מתנשאת.

זוֹזִי שִׁינְדֵלֶר:

אחרי מלחמת יום הכיפורים, הייתי 4 חודשים בכפר מנחם, בתקופה של אבל, עצב וייאוש. חזרתי לווינה ועבדתי כקצינת בטחון באל על ובשומר הצעיר. בדצמבר 1974 ישבתי בביתו של השליח שמואל איתן מקבוץ רוחמה. ישב אתנו גם נפתלי פדר, המזכיר הפוליטי של מפ"ם דאז. הוא חזר מפראג ממפגש בינלאומי על השלום וסיפר, שנפגש עם שני נציגי אשף במשך שעה וחצי. השיחה עסקה בדרכים לשיפור היחסים בין העם היהודי והעם הפלשתינאי. הפגישה הייתה סודית ואסורה, מבחינת מדינת ישראל וכשנודע על קיומה בארץ, היה כעס גדול על מפ"ם. סיפרתי זאת, כי אני חושבת שפעם היינו אמיצים ורלוונטיים! אני חושבת, שלא הפסדנו את הבחירות בגלל אמירות גזעניות ואומללות של גרבוז, ביבי ואחרים. הפסדנו את הבחירות, כי השמאל לא הציע לעם החושב ובוחר בהיגיון שום תוכנית מדינית-ביטחונית. השמאל ניצח בארץ, כשמנהיגיו היו גנרלים, כמו רבין וברק, שידעו להציע פתרונות לשלום ולהעניק תחושת ביטחון כאחד. בחירות בעם דמוקרטי ואינטליגנטי לא מנצחים עם פרסומאים מוצלחים, אלא רק עם אמיתות שמשכנעות מעצמן. הפסדנו וזה מה יש! מה שנותר זה להפיק לקחים במפלגת העבודה ובמרצ ולפתח מנהיגות אמיצה. בשתי המפלגות ישנם אנשים צעירים ומצוינים, חרוצים ומוכשרים. אני רוצה לציין, שאני כרגע לא מרוצה ממרצ, למרות שעשיתי את מיטב יכולתי לשכנע את חברי לבחור בה ואפילו עבדתי עד 2.00 (בלילה) כמשקיפה בקלפי מטעם מרצ.

לצערי, חמשת חברי הכנסת של מרץ מיצגים את תל-אביב והמשולש. לא הצלחנו לקדם את אבו וילן, כנציג התנועה הקיבוצית ואת אבי דבוש, כנציג הפריפריה בדרום. מאוד הרגיזה אותי אמירתו של עיסאווי פראגי בתקשורת, למחרת הבחירות, כי מרצ היא לא מפלגה ציונית. אמירה זו לא מקובלת עלי ואני מניחה, שהיא לא מקובלת על כל התנועה הקיבוצית. כתבתי על כך מכתב לחברי נציגי מרצ, קיבלתי על כך תגובה מאבו וילן, מאבי דבוש, ממוסי רז ומלורה ורטו (פעילת מרצ בעירית ירושלים). אני חושבת, שהשמאל הישראלי כולו יצטרך להתאחד ולעצב קווים ברורים לאן פנינו בשנים הקרובות. הימין לעומתנו, יודע מה הוא רוצה ואומר מאוד ברור איך הוא רואה את פתרון הסכסוך - דרך סיפוח. לסיום שוב, השמאל צריך להעמיד בהנהגתו אנשים, שלא עוסקים רק בצדק חברתי, אלא עוסקים בביטחון ובפיתרון מדיניים. אנו ניצבים בעידן של מלחמה בין איראן וארצות ערב הסוניות, על השליטה במזרח התיכון, השרוי בתוהו ובוהו עם התפרקות המדינות (הערביות) המלאכותיות, שהוקמו ע"י האירופיים. בעידן בזה, העם בישראל לא מוכן לבחור אדם כמו יצחק הרצוג כראש ממשלה.

וזו תשובתה של זהבה גלאון:

זוזי שלום, מרצ היא מפלגה ישראלית שחברים בה יהודים וערבים, והשותפות הזו היא בלב העשייה והערכים שלנו. כמפלגה מרצ בעשרים השנים האחרונות מגדירה את ישראל כמדינה של העם היהודי ושל כל אזרחיה, ומכירה בקשר ובזיקה של העם היהודי לישראל, ובמובן זה אין ספק כי היא ציונית. עם זאת, זה ברור שלא ניתן לצפות מח"כ עיסאווי פרייג' להגדיר את עצמו כציוני, וכך גם מחברים ערבים אחרים במפלגה. זהבה גלאון

משפט סיום:

*כהפילי אני אושטימית. מאמינה בכוחות הפיליט של העם היושב ציון.
אני מאמינה שרוב האזרחים צוללים בצדק חברתי! בסוויון וזכויות שוות לכל
האזרחים.*

*אני מאמינה שאזינה יהודית וצמאקטית קיימת ותאסיק להתקיים ואני מתנשטת
לאלימות פיזית ומילולית מכא צב. אנחנו עם אחד ונסתצר עם עם א - 10 יהודים
תמיז יש 11 צעות.
חל פסח שמח.*

*103 מילה: הפכות א-12 חברי קבול כפר אנחם החצטים וילציהם. שיהיה בהצלחה
ותשכילו להיות חברים אקטיביים ואם לקלוט את הצעירים מכס בהקצם ובהצלחה.*

יזהר זלינגר

יש שתי סיבות היסטוריות לשליטת ה ימין בארץ במשך כ- 30 שנה, חוץ מהפסקות קטנות של רבין וברק.

הסיבה הראשונה: מאז מלחמת השחרור, כולל מלחמת ששת הימים, הפער בינינו ובין הערבים הלך והעמיק. מלחמת ששת הימים היא אחד השיאים - היא הובילה להתנחלויות, מה שהביא למבוי סתום ביחסינו עם הפלשתינאים, כי אי אפשר לפנות

200.000 איש מבתיהם. נוסף לכך נוצרה דלגטימציה לערבים באשר הם, שגררה שנאה, שביום הבוחר השפיעה על התוצאות.

הסיבה השנייה: הטיפול בעלייה הגדולה של יהדות המזרח בשנות ה-50 (של המאה הקודמת). טיפול המדינה בעולים של אותן שנים – מזרחיים ורומנים היה מפלה, מה שהוביל לתחושות קיפוח ובעקבותיהן שנאה לממסד מפא"י. תחושת הקיפוח והניכור ממה שקורה במדינה הובילו לעלייתו של בגין לשלטון. תחושות אלו ממשיות להשפיע על ההצבעה גם בימים אלה.

אדגים זאת בעזרת ספור על חבר. יש לי חבר ממושב תרום – מהנדס חשמל (סיים בטכניון) ועובד בהייטק, הוא הסביר לי, שהפגיעה בהורים שלו הייתה כל כך קשה ולכן אינו יכול לתת קולו ל"אמת".

והיה ההיבט האקטואלי, של בחירות אלו:

בבחירות אלו, ברגע שמצביעי הימין ראו לפי הסקרים, שהם הולכים לאבד את השלטון, הם התגייסו בהמוניהם בשעות 18.00-22.00 של ה-17.3 והצביעו "מחל".

בבחירות אלו, פעם ראשונה לא הצבעתי עפ"י אידיאולוגיה כל שהיא. המניע היחידי להצבעתי היה פרקטי לחלוטין, לכן הצבעתי "כולנו" – נתתי תמכתי למשה כחלון בתקווה שהוא יוביל להורדת מחירי הדיור באופן דרסטי ואני שלם עם הצבעתי.

עד היום האחרון התלבטתי בין 3 מפלגות – מרץ, המחנה הציוני וכולנו. ביום הבחירות ראיתי בצמתים רק את פעילי ליכוד, הבנתי, שאם אני רוצה להצביע למפלגה שגם תהיה בקואליציה ותשפיע, עלי להצביע לכולנו – משה כחלון ואני שלם עם הצבעתי.

סך הכל הרגשתי מתוצאות הבחירות קשה. יש בארץ 2-3 שבטים, שיכולתם לנהל את ענייני המדינה מוגבלת והם לא יכולים לשתף פעולה ביניהם. מה שחיובי זו הירידה של הבית היהודי וההתרסקות של יחד.

מערכת הבחירות נוהלה בעצם ע"י הסוקרים למיניהם. הם קיבלו מעמד של אלוהים וראינו את התוצאות.

איתי הראל

מערכת הבחירות נראתה לי מגוחכת והתוצאות נראו לי ברורות. ואכן, התוצאות למעשה היו כפי שצפיתי. אני שלם עם ההצבעה שלי.

חלק מהחברים, שלא הצביעו מרץ, או המחנה הציוני תיארו התלבטות קשה וממושכת.

זה לא מהפך זו מהפכה של ממש

הסופר עמוס עוז הכריז כבר לפני שנים ביומן הבוקר, כי מפלגת העבודה סיימה את תפקידה ההיסטורי.

עמוס עוז העביר את תמיכתו למרץ והשבוע נראה, שלנוכח תוצאות הבחירות השמאל הישראלי כולו סיים לעת הזאת את תפקידו ההיסטורי, שהחל בהקמת המדינה ויציקת יסודותיה ב-19 שנותיה הראשונות.

אולי, במבט לאחור, אפשר לסכם ולומר שב-1977 לא היה כאן רק מהפך, אלא הייתה פה מהפכה של ממש. מהפכה אמיתית, שביצע מנחם בגין בראש הליכוד, כשהעביר את השלטון משמאל לימין בבחירות דמוקרטיות ובלי כל אלימות, או שפך דם שנלוו למהפכות כל כך רבות בהיסטוריה.. מהפכת קטיפה, שנמשכת למעשה כבר 38 שנים, כמעט ברציפות, להוציא כמה אפיזודות קצרות מועד של גיחות שמאלה, שהסתיימו די מהר ופעם אחת ברצח פוליטי – רצח רבין, שדמו השפוך החזיר את ההיסטוריה הישראלית חזרה למהפכה הדמוקרטית המקורית, אל הכיוון האוטנטי שלה.

עם ישראל הוא ברובו ימני מתנגד לפשרות וויתורים לפלשתינים, כי אינו מאמין שיקבל מהם בתמורה את השקט והשלווה המיוחלים.
 עם ישראל הוא ברובו דתי, או מסורתי, כן מנשק מזוזות ומאמין באלוהים.
 עם ישראל גם מאמין ברובו שלא השמאל הוא שיפתור את מצוקותיו הכלכליות, את בעיות יוקר המחיה ומחירי הדירות המטורפים.
 הסוציאל-דמוקרטיה לא קוסמת כאן, לא כובשת מספיק לבבות. הלבבות נמצאים כאן בצד ימין וזה כנראה לא עומד להשתנות בקרוב.

הממשלה הרביעית שיקים בנימין נתניהו ושבראשה יעמוד תהיה ממשלת ימין ימין מלא מלא בלי מרככים, בלי מדללים, בלי עלי תאנה, מאה אחוז ימין.
 בנימין נתניהו בהישג אישי מדהים השלים ב- 17.3 את המהפכה, שיצאה לדרך בהנהגתו של מנחם בגין המנוח.
 השבוע לא נראתה באופק מהפכת הנגד.

אריה גולן.

תוצאות הבחירות בכפר מנחם

סך הכל בעלי זכות בחירה 789

סך הכל מצביעים 619 78.48%

סך הכל קולות כשרים 617 (2 קולות נפסלו)

48.62%	300	אמת	המחנה הציוני
22.69%	140	מרצ	השמאל של ישראל
16.05%	99	פה	יש עתיד
4.70%	29	כ	כולנו
3.24%	20	מחל	הליכוד
1.78%	11	טב	הבית היהודי
1.62%	10	קנ	עלה ירוק
0.65%	4	דעם	הרשימה המשותפת
0.49%	3	ל	ישראל ביתנו

כאשר לדב התחשק לעוף גלגולו של סיפור

סיפורו של **אביגדור כהן** "כאשר לדב התחשק לעוף" הופיע בימים אלו בנוסח אנגלי, שכתב **גרשון רייטר**.

אביגדור סיפר על תולדותיו של הסיפור :

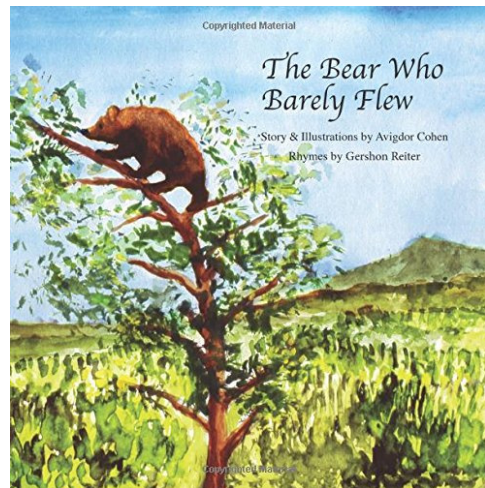
לפני כ- 60 שנים, לפני עידן הטלוויזיה יצרתי את "סיפור הדב" כדי לשעשע את שני בני – ראובן ועמוס, שהיו אז בני 8 ו-10 שנים.

הרעיון היה, ליצור סיפור מעולם החיות, שהרעיון המרכזי שלו הוא, שיש מגבלות לכל אחד וצריך להשלים איתן. מעבר לזה הטבע דואג לזה, שהוא ממלא את החוסר במקום אחד, במקום אחר. הסיפור מספר על דב, שרצה לעוף והבין שזה לא בשבילו ועל ציפור שניסתה לשחות והבינה שזה לא בשבילה. השניים מסייעים זה לזה להגיע לתובנות על מגבלותיהם והופכים לחברים טובים. לסיפור מוסר השכל כפול – קודם כל, כי רצוי לוותר על שאיפות בלתי מציאותיות, ולאחר מכן ניתן להתחבר עם אחרים, בעלי מגבלות שונות, לשתף פעולה ולהיות חברים טובים. ציירתי את הסיפור על דפי נייר וסיפרתי לראובן ועמוס את הסיפור בעל פה, עפ"י הציורים. (אחר כך הכנתי גרסה של הסיפור לפנס קסם והוא הוקרן בגני הילדים.) השנים עברו והסיפור נשכח במגירה ולא ראה אור שנים.

כשרומי נכדתי הייתה בת 8 שנים, עמוס הזכיר לי את הסיפור הנשכח ודחק בי לפרסמו כיצירה מתאימה לזמננו. מכיוון שחסרו לי מילים לסיפור מודרני, פניתי למסלול אחר וחיפשתי כותב לסיפור. מרים רות ז"ל (בת דודתה של זיוה ז"ל) הרימה את הכפפה וכתבה את מילות הסיפור ברצון רב.

בעצתה של מרים רות ז"ל פניתי גם לאולפן גרפי איתו עבדה מרים רות והוא עיצב את הסיפור, כספר ממש. הספר ראה אור ב- 2008 בהוצאת מודן וזכה להצלחה מרובה.

שוב עברו כמה שנים וגרשון רייטר כתב באנגלית את הסיפור בצורה אחרת והתאים חרוזים לכל תמונה בסיפור. הוא מצא מו"ל בחו"ל והיום הספר, "The Bear Who Barely Flew", מופץ באמאזון ואתרי אינטרנט אחרים.

הביאה לדפוס יהודית אפרתי

בחודש פברואר ירדו 106 מ"מ גשם.
בחודש מרץ ירדו 5.6 מ"מ גשם.

ביום ו' 13.3 נערך טיול הגיל השלישי באזור צרעה, אשתאול, הרטוב ובית שמש.
נושא הטיול היה - חייו של שמשון הגיבור - נביא ונזיר.
מזג האוויר היה נהדר, מלא פריחות ואווירה נהדרת.
השתתפו כ- 20 חברים.
הדריך יופי ליאור לוי.

לאנואר

רק כמה מינים טובות עם הרבה הערכה לאנואר - ששקט ובטחון. העצמת
יהושע פיצון העמיד האזור הרפת מיציל אשמוף הכלים החקלאיים. שישו
אותנו בעבר.
מה שאנחנו נאבקים שנים בקולי קולות לעשות. הוא עשה בלי ויכוחים ובלי
רע.

יוסף כחו

כדאי לכם לרדת לרפת ולראות לא רק את "האתר", אלא את האזור כולו - מטופח שמור ויפה.

תלמה.

סככה חדשה ברפת

לפני כחודש נחנכה סככה חדשה ברפת ומשוכנות בה 100 פרות. עלות המיזם כמיליון ₪
והוא בוצע ע"י מיזם חיצוני.

ברפת יש עוד 7 סככות ומשוכנות בהן 300 חולבות ו-400 עגלות צעירות. עגלים הפסקנו
לגדל.

23.3.2015

הנחיות למעוניינים באפשרות בניית ממ"ד

בפגישה שהתקיימה עם מהנדס המועצה, נבדקה אפשרות בניית ממ"ד למעוניינים. להלן הנחיות לתהליך:

1. האישור ניתן בהליך מקוצר, ללא חתימת מנהל וללא צורך, בשלב זה, בהוצאת היתר לכל הבית. אם אין היתר לבית, האישור יינתן בתנאי שהבקשה היא עבור ממ"ד בלבד ומידותיו לא יותר מ- 9 מ"ר.
2. כמו כל בנייה, ממ"ד מחייב בקשה להיתר (הכנת "גרמושקה").
3. תכנון הממ"ד יעשה ע"י אדריכל או מהנדס (קונסטרוקטור).
4. תכנית ההגשה כוללת את תכניות המבנה הקיים, חיבור הממ"ד למבנה ותכנית תוספת הממ"ד.
5. פרטי ההגשה יכללו תכנית מדידה בתוקף וחישובי שטחים.
6. התכנית המוכנה "גרמושקה" צריכה להיות חתומה ע"י עורך הבקשה הראשי אדריכל, או מהנדס (קונסטרוקטור) הממ"ד.
7. בגרמושקה יצוין, שהבקשה הינה לממ"ד בלבד, והמבנה אינו חלק מהבקשה.
8. עם התכנית החתומה יש לפנות לצוות "תאום בנייה" לבדיקת התכנית, וחתימת הקיבוץ על הגרמושקה. (מכיוון שעדיין אין שיוך בפועל, הקיבוץ צריך לחתום על כל בקשות הבניה). חברי הצוות: אמנון, ארנון, רונן, מרסלו, יונתן, גלעד, שולה. לתאום פגישה עם הצוות נא לפנות לסיגל.
9. לאחר אישור הקיבוץ יש לפנות לפיקוד העורף לקבלת אישור לממ"ד.
10. עם אישור פיקוד העורף ניתן לפנות עם התכנית לוועדה המקומית יואב.
11. מידות הממ"ד - 9 מ"ר נטו לפחות. (עד 13 מ"ר ברוטו). מידה זו נחשבת "כשטח שרות". (כלומר בנוסף ל-160 מ"ר שטח עיקרי). מעבר למידה זו, זה יחשב "שטח עיקרי" והתהליך יהיה שונה.
12. ניתן לחרוג בבניית ממ"ד מ"קו בניין" עד ל"קו מגרש". במקרה זה חלון הממ"ד לא יאושר בדופן הקיר על קו המגרש.
13. החריגה מקו בניין" - מחייבת "הקלה" - תשלום אגרת בנייה גבוהה יותר.

בברכה
גלעד ושולה

חג שמח

בצוות שהתכנס לדון בציון חגיגות ה-75 לקיבוץ עלה הרעיון לשלט מבנים ישנים בשטח המחנה.

אוכמה הרימה את הכפפה והנהלת הקהילה הקצתה את המימון. בעזרת חברים (ות) נוספים עוצבו שלטים ל-15 מבנים ואתרים בקבוץ. השילוט שהוכן כולל את: סילו, בית קירור, חשמליה, בית שימוש (מעל שיכון ד') אמפיתאטרון (טרם הותקן), מועדון, מגדל מים, מרפאה, בית הלבוש, חדר קריאה (ביתן לאומנות) מגבנה, בריכת שחיה (טרם הותקן) וובלים (טרם הותקן) מאפיה, עמדה (ליד בתי הכיתות).

לדברי אוכמה "אנחנו רואים בזה רק התחלה ונשמח להוסיף תימרוך ושילוט, שיוסיפו חן ומורשת לשטח הקיבוץ".

התורה וההפכה לכל מי שתקם לא יצא מאורק זה. שהלוי צאנו.

מסיפורי המקום

מחליפה שמעון.

המחליפה הטובה ביותר.

כאשר היה יום שהמטפלת לא הייתה יכולה להגיע לעבודה, מישהו היה ממלא את מקומה. גם אם זה היה בחור? זה היה אחד מהאבות וקראו לו "מחליפה", כי הוא עשה עבודה של מטפלת (שוביניזם דאז). אף ילד לא אהב, שההורה שלו יהיה המחליפה, זה נחשב פדיחה. אני אהבתי את המחליפה שמעון קורנגוט, שישב אתנו ודיבר והתעניין בילדים. אני זוכר, שאחד הילדים קיבל מכה במצח, כזו שאחריה בד"כ יש חבורה. הוא לקח סכין ואת הלהב, אבל לא את החלק החד, אלא את השטוח, לחץ על המקום של המכה, שהיה מתנפח, לולא הייה לוחץ ומונע את גידולו במשך מס' דקות, כך נמנעה החבורה מלגדול.

שנית מצדה לא תיפול!¹ רצרת.

חפירות מצדה.

בכיתה י"ב התנדבנו וירדנו לחפור במצדה לשבועיים. היה זה למיטב זכרוני בחופשת הפסח. מחנה החופרים הוקם למרגלות הסוללה. על החפירות "פיקד" יגאל ידן. יגאל ידן היה נוהג לחבוש כובע לבד, היה לו שפם עבות ומקל הליכה הנפתח למצב כיסא, בו עשה שימוש כאשר עבר בין החופרים. כל אימת שהגיע, היה מתיישב על מושב העור שעל המקל והיה מקטר במקטרתו, וכדי להיפטר מתוכנה השרוף, היה דופק אותה בעקב נעלו השמאלית (מקל כזה נמצא ברשותי היום, באוסף של מקלות הליכה).

החופרים התחלקו בגזרות שונות, תחת שרביטם של אנשים שונים. אישתי למשל (אז חברתי), עבדה עם שמריהו גוטמן הארכיאולוג. אני עבדתי עם יהושע כהן. מטרת הקבוצה שלנו הייתה להוציא אבני מפולת מתוך המבנים. עבדתי עם מספר בחורים, ביניהם יהודה קרון בן כיתתי. פיתחנו שיטות להזזת האבנים וככל שעבר הזמן השתכללנו, ואבן שבימים הראשונים נראתה לנו כסלע ענק נראתה בסוף כחצץ דק. (מהווי החופרים). יהושע כהן היה אז שומרו האישי של דוד בן-גוריון ואיש לח"י בעברו, וגם האיש שרצח את ברנדוט (שליח האו"ם שהפריע לו). יהושע היה מפליא בסיפוריו על פולה בן גוריון, בעיקר על תבשיליה וסיפר שפולה הייתה שמה לדוד בתה, דרמטול נגד שלשולים (הדרמטול היא "אבקת נימולים" צהובה שמטרתה הייתה לעצור דימומים). הסיפור התאים לאווירה, כפי שתואר בהמשך.

למטה, במחנה התחתון (לפני הסוללה), הוקמו הן סככה גדולה שהייתה חדר האוכל של העובדים, והן מאהל אף הוא לשרות העובדים. במאהל חשוך זה אנו ישנו מדי ערב, לאחר יום העבודה הקשה, בו עבדנו מחושך עד חושך, בשעות השמש הקופחת של הנגב. מדי בוקר היינו מטפסים על הסוללה, ובתור נערים, בחרנו לעשות את זה בריצה מהמחנה ועד לראש מצדה. בסיום, היה קטע מדרגות, שהעלייה בו בריצה הייתה מפרכת. את הזריחה המרהיבה ראינו כל בוקר מגובה המצדה, כשכבר היינו בעיצומו של יום העבודה. את הארוחה העיקרית אכלנו רק בסוף היום, כי לא ניתן היה לספק ארוחה כזו על המצדה מטעמי לוגיסטיקה, (הרכבל למשל, לא היה שם בימי הרומאים, אך גם לא בזמני!) ערב אחד, הגישו בשר חמוץ, שבתנאים רגילים רבים היו פוסחים עליו ואולי מנשנשים באיזה קיוסק אחר, אך פה לא הייתה מסעדה שכנה וגם תחבורה ליישוב הקרוב ביותר (ערד) לא הייתה. ב-02:00 בלילה החלו ליפול קורבנות הראשונים של השלשול. כפי הנראה בין הקורבנות הראשונים היה מורה ללשון, שכן, שם נהגו לקרוא למחלה זו- רצרת, מילה שלא הכרנו עד אותו היום. רצו שם כל הבדיחות האפשריות על הנושא. למשל ב-04:00 בבוקר, כשכבר היה אור צפיריים, מישהו רץ לאחד מבתי השימוש החפורים, אותו אדם לא נעמד בתור הארוך שהיה במקום, הוא רץ ישר לעבר השירותים בחולפו על כל הממתנים. הוא אחז בישבנו בידו וצעק "תנו לי תנו לי... יש לי שלשול!", האנשים המנומסים שעמדו בתור מהשעה 2.00 הסתכלו עליו, וענו "ומה לדעתך אנחנו עושים פה בארבע בבוקר?". עוד הרבה הומור נשפך שם על הרצרת, אך לא הכל ראוי שיעלה על הכתב.

בנוסף, אני זוכר, שבזמן עבודתי במדרון המזרחי של מצדה, פתאום ראיתי חיילים עולים בהמוניהם לעברנו, דרך שביל הנחש. היה זה מראה יפה, כיוון שמדים הם בצבע אחיד, כל השביל נראה, כגוף אחד המתפתל לו כלפי מעלה בדיוק מראה של נחש. היו אלה טירוני שריון מוחלשים,

¹שלשול

אחרי מסע כלשהו, שעלו בשביל, על מנת לעבור את טקס ההשבעה המסורתי של השריון במצדה. הם בקושי עלו את העלייה, אך מביניהם בלט איש, שהלך בראש וסחב על גבו אקורדיון ענק. כאשר התקרב למעלה, ראיתי, שזה אמנון רויף מגת, אותו הכרתי זה מספר שנים - האיש והבלורית. בערב נשארנו למעלה וראינו את הטקס. היו סידורי אש כלשהם, הקריאו בפניהם את השבועה, הם חזרו עליה וצעקו לסיום: "אני נשבע. אני נשבע. אני נשבע!"

איתי ישראל

לשושק'ה סעידי וכל המשפחה

תנחומים במות האח

יעקב הרפז ז"ל

לרבקה קלנר וכל המשפחה

תנחומים במות האח

נח רגב ז"ל

בזכר

דברים לזכרו של אורי ציקל ז"ל

אורי ציקל הוא דמות שנעלמה לגמרי מהנוף הקיבוצי. אורי נולד בקיבוץ, בנו של הרופא המיתולוגי דר. ציקל ז"ל. סימן ההיכר של אורי היה רזונו וגובהו הנמוך. בהיותו ילד לא בלט בשום תחום. דר. ציקל ז"ל כיוון אותו לסיים בית ספר שמעניק תעודת בגרות ואכן אורי סיים את בית הספר התיכון בגדרה. כבר בגיל צעיר דאג דר. ציקל ז"ל לדרכון גרמני עבור ילדיו. אורי סיפר לי, שאביו הגיע למסקנה שאין תיכלס למדינת ישראל, לכן צריך לדאוג לאופציות נוספות. מה שאז נראה יוצא דופן עד בגידה, היום מובן מאליו. כשהתגייסנו אורי בחר ללמוד רפואה בבאזל, אבל לאחר שנתיים הגיע למסקנה שעתידו לא במקצוע הרפואה, מרגע זה הוא נחשב לעריק. אורי התקבל לעבודה בחברת סימנס, זאת כאשר רק מתי מעט עבדו במקצוע שקשור למחשבים, שהיו אז בגודל של חדר. דרכו במקצוע צלחה. מאוחר יותר עבר לעבוד בחברת ביטוח ענקית ויצא לפנסיה בגיל 60 שנים, עם סכום חודשי, שהעניק לו ביטחון כלכלי. לאורי היו 3 נשים בחייו. עם שתיים התחתן והיו לו 3 בנות ובן.

לפני 15 שנים גיליתי את אורי מחדש. נסעתי לגרמניה ולאחר מאמצים רבים הגעתי אליו. תחילה סירב אורי לפגוש אותי ורק בעידוד אשתו נענה. ירדנו למרתף בירה של פועלים במינכן (שם התגורר) ולאט, לאט השיר את קליפותיו בכל הקשור לעברו והתחיל להזכיר לי אין סוף אנקדוטות מילדותינו. מאז לא נותקו הקשרים. אורי, שלא ידע אפילו מהו החג הקרוב, החל לבקר בארץ מדי שנה, לגלות חברים מהעבר וליהנות בעיקר מחוף הים בתל אביב. באחת הפגישות נשאל איזו מדינה הכי משמעותית וחשובה בחייו וענה ללא היסוס ישראל. אורי היה בעל אישיות צנועה. תמיד דיבר ב"גובה העיניים", נטול פוזות. כיף גדול היה לבקר אותו ולבלות איתו. הרגשתי, כאילו קיבלתי חבר חדש שנעלם לכל כך הרבה שנים. הרבה אנשים בקבוץ רצו לדעת פרטים על חייו של אורי. ניסיתי לשתף את מוקיריו לרגל מותו. אורי מת בגיל 67 שנים ממחלת סרטן הקיבה. אני מרגיש שאיבדתי חבר קרוב ביותר. אורי נקבר במינכן. שמחתי שבני אמיר השתתף בלוויה.

אנצור אותו בליבי תמיד
כואב ודואב יזהר זלינגר

עם המשפחה כולה

אנו אבלים על מותו

של אורי ציקל ז"ל